

ПАГОНЯ

РЭГІЯНАЛЬНЫ АГЛЯД: ГОРАДНЯ — ВІЛЬНЯ — БЕЛАСТОК

ЗАСНАВАНА ў 1920 г.

№ 35 (49)

5—11 лістапада 1993 года

Кошт 25 рублёў

ВЯРХІ КРУЦЯЦЬ, нізы сьпяць. Развагі неабыякава чалавека.

Барацьба з комплексамі **СВАЕЙ НАЦЫІ.** Гутарка з літаратарам Томасам Венцлавам.

«Нямеччына мне надалася Вавалонам». **АПОВЯД ЭМІГРАНТА.**

ПРАГРАМА ТЭЛЕБАЧАНЬНЯ на тыдзень: Менск — Варшава — Масква.

Памяці Міхася Ткачова

31 кастрычніка а 13 гадзіне па праспекту Будаўнікоў, 27 сабраліся людзі. З кветкамі, сьцягамі, сьвечкамі. Сюды прыйшлі гарадзенцы, каб ушанаваць памяць сапраўднага чалавека, грамадзяніна, беларуса, навукоўца, грамадзкага і палітычнага дзеяча — Міхася Ткачова, які аддаў усе свае сілы, веды, здароўе, сваё жыццё дзеля таго, каб адраджалася і квітнела яго Бацькаўшчына, наша Радзіма — Беларусь.

На доме па праспекту Будаўнікоў, 27, дзе жыў М. Ткачоў, у гэты дзень адкрывалі памятную дошку з нагоды гадавіны смерці нашага выдатнага земляка. Зарганізавалі ўрачыстасць сябры Гарадзенскай філіі Беларускай Сацыял-дэмакратычнай Грамады, якую ў свой час адрадіў Міхася Ткачоў.

Шмат цёплых добрых слоў гучала ў гэты дзень памяці выдатнага незвычайнага чалавека. Слова бралі гарадзенцы і госьці, якія прыехалі, каб ушанаваць яго памяць: М. Патрэба, А. Мілінкевіч, Г. Семянчук, А. Сідарэвіч, А. Латышонак, З. Пазыняк і іншыя. Гучалі песні ў выкананні хору «Паходня». Асвятлілі памятную дошку святар Каложскай царквы — айцец Анатоль.

Яшчэ раз дзякуй тым людзям, якія адгукнуліся на зварот БСДГ і пералічылі пасьпартную суму грошай на памятную дошку: НВП «Вэктар», МП «Дзежыц», МП «Васілёк», вабласное аддзяленне Беларускага фонду культуры, прафсаюз прадпрыемстваў «Ліга», прадпрыемства Сьмірноў, адвакат М. Хвесеня і многія іншыя.

Памятную дошку выканаў мясцовы скульптар Уладзімер Панцялеяў.

(М. К.).
Фатаграфаванне А. УЛАДАСЕВІЧ.

Да ўвагі прыхільнікаў вуніцкай царквы на Беларусі!

Набажэнствы для вернікаў вуніцкай царквы праходзяць штодзеньна ў памяшканні ГДК, а 15 гадзіне.

Сардэчна запрашаем!

Сябра вуніцкай суполкі Горадні спадар

Мікола ВОРАН.

Весткі з Польшчы

Аварыя на шахце «Вікторыя»

Днямі на вугальнай шахце «Вікторыя» бліз польскага горада Валбжых здарыўся абвал вугальнага пласта. У выніку чацвёртага шахцёраў апынуліся засыпанымі лавай. Прыбыўшыя на месца аварыі ратаўнікі адкапалі пацярпелых.

На жаль, двое з выратаваных памерлі ў шпіталі. Акцыя паратунку і лакалізацыі аварыі працягваецца.

Трагічныя гульні непаўнагадовых

Дарожна-паставая служба міліцыянтаў Польшчы забіла трыогу аб тым, што на дарогах 15—16-гадовыя падшпаркі распачалі гульні пад назовам «У каго мацнейшыя нэрвы». Юнакі кладуцца на размеркаваны пас дарогі і такім шляхам выпрабавваюць моц нэрваў вадзіцеляў.

Ня вытрывалі нэрвы ад такога выпрабавання некалькіх вадзіцеляў,

якія скіравалі свае машыны ў кювэт.

На жаль, сярод ахвяраў гульні няпоўнагадовых аказалася дзеве машыны хуткай дапамогі.

«Ягэлёнія» імкнецца гуляць ў беларускім чэмпіянаце

Беластоцкаму футбольнаму клубу «Ягэлёнія» лепей гуляць у футбольным чэмпіянаце Беларусі — заявіў адзін з кіраўнікоў гэтага клубу, які дарэчы, пажадаў, каб яго імя засталася інкогніто. Да гэтай высновы кіраўнік беластоцкага клубу прыйшоў нядаўна. Ён лічыць, што ўзровень польскага футболу значна панізіўся і гэтая тэндэнцыя будзе працягвацца яшчэ доўга. Футбольны чэмпіянат Беларусі наадварот прагрэсіруе. Таму, каб беластоцкаму футболу не застацца на задворках футбольнай Эўропы пажадана зрабіць гэты крок як мага раней.

Г. У.

Віленскія паведамленьні

Тэатр абсурду

Летува, відавочна, пасьпяшалася, абвясціўшы візавы рэжым для грамадзянаў СНД з 1-га лістапада. Да 1-га ліпеня 1994 года прынята адтэрміноўка. Можна будзе прыяжджаць па запрашэнню, зробленым жыхаром Летувы, бяз візы. Блянк запрашэння будзе друкавацца на адмысловай паперы з вадзянымі знакамі. Але ўрад рэспублікі да гэтае пары яшчэ ня вызначыў платы за афармленне такога запрашэння. Ды і самыя бланкі яшчэ не гатовыя. Яшчэ толькі абвешчаны конкурс на іх вытворчасць. Цікава, што будзе рабіцца на летувіскіх межах 1-га лістапада?

Патрапіў ў няміласць

Парлямант зняў з пасады старшыню Банку Летувы Р. Вісакявічуса. Яму прад'яўлены абвінавачанні ў разбурэнні сістэмы ўзаемадзейнасці, у расхістанні курсу літа адносна СКВ, у памылковай манэтарнай палітыцы, у злоўжыванні службовым становішчам. Непасрэднай нагодай для адстаўкі паслужыў скандал з незаконным «падарункам» 20-ці мільёнаў літаў ад дзяржаўнага банка аднаму прыватнаму банку. Заслуга Р. Вісакявічуса — ўвод нацыянальнай валюты — на рашэнне дэпутатаў не паўплывала.

Дарэчы, сёння курс даляра і літа такі: скуп — 3.90 літа, продаж — 4.05 літа за даляр.

В. С.

Зіма надыходзіць

«Камунальныя паслугі ад пачатку гэтага месяца павялічыліся ў дзесяць разоў. За гарачую ваду зараз даводзіцца плаціць на адну асобу 425 рублёў у месяц, а яна павінна быць не ніжэй 60°C. Аднак з крана цячэ вада, тэмпература якой не вышэй 20°C, а плаціць даводзіцца ледзь не за кіпень. Капі ў краме набываюць хлеб, за палову буханкі плаціць у два разы таней, чым а цэлую, а тут — усё адно».

(З тэлефоннай скаргі ў рэдакцыю).

Безумоўна, нашы чытачы маюць рацыю. Ды і больш таго, як правіла, тэлефануюць пэнсіянэры, у якіх кожны рубель невялічкай пэнсіі на ўліку. І вельмі прыкра чуць ад іх аповяды, як супрацоўнікі ЖЭСаў да іх запатрабаваньняў ставяцца абыякава, а падчас і проста груба.

Склаўшыся становішчам мы пацікавіліся ў начальніка ЖЭСа № 14 Горадні, з раёна якога найбольш тэлефанавалі. Як высветлілася, аб такім становішчы кіраўніцтва ЖЭСа ведае і прымае пасьпешныя меры, каб яго выправіць. Дарэчы, праблемы з гарачай вадой толкі ў жыльцоў верхніх паверхаў. Праўда, нам паабяцалі, што з гэтае нагоды будуць ладзіцца спецыяльныя праверкі, складацца акты, па якіх аплата за гарачую ваду ў такіх выпадках павінна пераглядацца.

Што ж, раім жыльцам яшчэ раз настойліва звярнуцца ў свой ЖЭС за пераразлікам аплаты, але лепей было б, як мага хутчэй атрымаць гарачую ваду і ціха зімаваць за поўны кошт.

М. ЖЫЛЕўСКАЯ.

ЗАЯВА

прадстаўнікоў Сходу беларускіх арганізацый Масквы

Камуністычная хэўра ў Маскве зноў пажадала крыві і гарматнага мяса, зноў вырашыла захапіць узброеным шляхам уладу, але ў яе нічога не атрымаецца, хоць на жаль на Беларусі па-ранейшаму кіруе этнынацыянальны пракамуністычны ўрад Кебіча, па-ранейшаму Беларусь зьяўляецца запаведнікам камунізму, па-ранейшаму на вуліцах беларускіх гарадоў застаюцца помнікі камуністычным бонзам і камуністычна-савецкія лёзунгі і шылды, па-ранейшаму выдаюцца «Савецкая Беларусь» і іншыя камуністычныя выданні антыдэмакратычнага і антыдзяржаўнага характару.

нага зьместу, афіцыйна дзейнічаюць Партыя камуністаў Беларусі і іншыя камуністычна-антыдзяржаўныя групоўкі тыпу «Славянскага сабору».

Надышоў час скону камуністычнай мафіі! Заклікаем усе дэмакратычныя і патрыятычныя партыі і рухі ўзмацніць агульныя намаганні па знішчэнню камуністычнай мафіі на Беларусі! Урад Кебіча і Вярхоўны Савет, у якім кіруе камуністычная большасць, павінны пайсці ў адстаўку. Павінны адбыцца шматпартыйныя выбары без удзелу камуністаў і «славянскіх сабораў» у вышэйшай Беларусі Сойм.

Побач з братэрскай дэмакратычнай Расеяй павінна быць дэмакратычная Беларусь, у якой не будзе месца «чырвона-карычневым».

Маскоўскія беларусы прымалі ўдзел у барацьбе супраць путчу ў жніўні 1991 года і супраць чырвона-карычневых хэўраў ў верасні-кастрычніку 1993 году. Пры неабходнасці гатовы дапамагчы любой Бацькаўшчыне ў любы момант. Хай жыве і квітнее незалежная і дэмакратычная Беларусь! За нашу і вашу свабоду!

Прынята на сходзе прадстаўнікоў беларускіх арганізацый Масквы.

5 кастрычніка 1993 года.

ПАЛІТЫЧНАЯ СЦЭНА

Вярхі круцяць, нізы сьпяць

«Частная собственность — главное обудие эксплуатации человека человеком» — асноўная формула з «Маніфэсту» Маркса, з якой камуністы-бальшавікі зрабілі выснову дзеля пабудовы міфічнага камуністычнага грамадства: «Пазбавіць Чалавека ўласнасці!» Сюды ўкладваецца ўсё марксізм-ленінізм з яго «Экспропріацыяй экспропріятараў» (гэта значыць — «рабуй нарабаванае»), што выцякае з марксавага вучэння «О прибавочной стоимости». Такім чынам, нікому не дазвалялася быць прыватнымі ўласнікамі, акрамя тых, хто паставіў сябе кіраваць гэтай дзяржавай рабамі. Ім належала ўсё і ўсе. Ці магчыма кіраваць рабамі дэмакратычным шляхам? Ясная справа — немагчыма: «Законы в переходный период имеют временное значение и потому, когда они противоречат развитию революции, они либо отменяются, либо заменяются», — Ленин. Вось адсюль і яго фармулёўкі.

Фармулёўка 1: «Государство, милые друзья, есть аппарат насилия одного класса над другим». — Гэта азначае падзел грамадства па сацыяльных прыкметах (адносіны да ўласнасці на сродкі вытворчасці) з вынішчэннем уласнікаў (бальшавізм). Падзел жа грамадства па нацыянальных прыкметах з вынішчэннем «ніжэйшых» нацыяў — фашызм.

Адсюль можна сёння лёгка бачыць і «чырвоныя», і «карычневых». Тут, увогуле, невядома, хто кіруе. Гэта дзювадзіны хаўрус. Яны заяўляюць аб адзінстве «славянскай нацыі» ў згуртаванні вакол «славянскай» Расеі. Як мне вядома, «славянскасць» Расеі заканчваецца там, дзе пачынаюцца Татарстан, Калмыкія, Мары, Комі, Тува і г. д. Як паставіцца гэтыя нацыі да таго, што іх расейскія шавіністы залічылі славянамі? Расейскі «славянскі» шавінізм стаіць ад фашызму на крок, а ад грамадзянскае вайны на паўкрока.

Дык пра якіх жа «славян» вядзецца размова ў шавіністаў, калі пытанне стаіць аб адраджэнні ўсіх нацыяў? Відавочна, што ізноў хочучь абсядаць усе народы пад «мудрым» кіраўніцтвам КПСС. Спадзяванка ў іх адна — людзі не разбіраюцца і не разбіраюцца ў гэтай кругаверці, што да чаго, і самаходзь апынуцца ў былым ярме.

Надаўна ездзілі ў Расею і былі на прыёме ў Хазбулатава дэпутаты Вярхоўнага Савета Беларусі тт. Лукашэнка, Казлоў, Скарынін, Іван Трусаў. Выраслі «эканамічныя» пытанні ад імя пракамуністычнай большасці — групы «Беларусь» у Вярхоўным Савеце. Хто ж такі Хазбулатаў? Да каго імкнуліся гэтыя «славяне»? Каго ўзначальваў «славянін» Хазбулатаў? Пракамуністычны Вярхоўны Савет Расеі! Чаму ж шчэмяцца так у хазбулатаўскую Расею камуністы, якія зараз кіруюць рабамі на Беларусі? Яны ведаюць, што беларус на беларуса і, увогуле, тутэйшыя не палезуць у бойку за іх камуністычныя інтарэсы. Тут патрэбныя байцы з іншых рэгіёнаў, «славяне» з Казахстану, Таджыкістану ды іншых месцаў, а там — патрэбныя нашы хлопцы. Вось тады будзе бойка. Так было заўсёды ў СССР. Гэта служыла асновай «братства» і «дружбы» ўсіх народаў імперыі. Нядзіўна

цяпер, што наш беларускі нейтралітэт і незалежнасць Украіны сталі камуністам-шавіністам уперак горла.

Фармулёўка 2: «Демократия — есть форма государства» — гэта азначае, згодна Леніну, — хто пры ўладзе — такая і дэмакратыя. Пры ўладзе буржуазіі — буржуазная дэмакратыя. Пры ўладзе Саветаў — дэмакратыя дыктатуры пралетарыята на чале з бальшавікамі (савецкая дэмакратыя). Дапаўняе гэтую фармулёўку наступная: «Демократия — есть диктатура большинства над меньшинством». (Якая ўжо тут «демократия», калі меншасць не мае ніякіх правоў). Тут «первая демократия» ніяк не стасуецца з «другой», бо ў Расейскай імперыі налічвалася каля 3-х мільёнаў пралетарыятаў, што складае каля 1,5% агульнай колькасці насельніцтва. Як ні круці, усё гэта прыдуманая дзеля апраўдання захопу ўлады ў 1917 годзе. Згодна гэтай тэорыі фашызм гітлераўскай Германіі таксама быў дэмакратыяй як форма дзяржавы. Фашызм асуджаны міжнароднай супольнасцю, тэрэтыкі і за-

правы пакарання. Камуністы ж у нас працягваюць прапаганду сваёй антычалавечай тэорыі, хаваючыся пад абліччам «социальной справедливости», «рабочего движения» і т. п.

Аб якой «справедливости» імі вядзецца гаворка? Схематычна гэта выглядае так:

1. Стварыць такую сістэму заканадаўства і размеркаваць сваіх людзей так, каб было магчыма кіраваць толькі зверху, абмяночы народ.

2. Спачатку абраваць усіх інвалідаў, пэнсіянэраў, вэтэранаў, абсяцніўшы ўклады ў ашчадбанк, а потым абараняць «неимущих» і крычаць аб гэтым на кожным вулгу, робячы выгляд добрых дзядзькоў.

3. Захаваць усімі сіламі сістэму Саветаў як аснову бальшавізму. (Советы — для борьбы, но не для государственной власти!) — Ленін.

4. Пастаянна ствараць крытычныя сітуацыі, а потым накіроўваць усе намаганні на выпраўленне становішча (справы з нафтай, газам, харчаваннем, гарэлкай, бітвы за ўраджай і г. д.).

5. Дэзінфармаваць людзей па ўсіх

магчымых накірунках.

6. Пусьціць на самацёк рост злачыннасці, асабліва сярод моладзі.

7. Стымуляваць скрытае безпрацоўе, пры поўным развале эканомікі, калі ўсім трэба рабіць ды рабіць.

Вось, напрыклад, асушылі Палессе, засеялі збажыну, бульбу, а тут затапіла ў дождж, і не раз ужо. Ну, сапраўды, хто б мог падумаць, што былое балота можа затапіваць? Дзе ж, маўляў, бачылі, каб нізін затапівала вадой, магчыма гэта на ўзгорках. Зараз ідзе кампанія па выратаванні ўраджая і людзей. Колькі хватаў нагрэюць на гэтым руці. А бабуркі на Палессі застануцца ні з чым. Аналягічна з Чарнобылем: ну хто мог ведаць, што нельга праводзіць экспэрымэнты на жывых людзях? Людзі маўчаць — усё сьпішацца.

Так было з 1917 году і так будзе, пакуль людзі не зразумеюць — што такое камунізм, камуністы, іхняя намэнклатура, іхняя палітыка, «эканоміка», улада і кіраванне.

Рыгор КУКСАЎ,
сэбра БСП і БНФ,
г. Менск.

УХВАЛЫ

Канфэрэнцыі некамуністычных і антыімперскіх сілаў Беларусі 16 кастрычніка 1993 г.

1. Пра стварэнне пераходнага кааліцыйнага ўраду і новых выбары

Урад і Вярхоўны Савет Беларусі вычарпалі сябе. Канструктыўных ідэй дзеля выйсця з крызісу яны не вылучаюць, у той жа час ігнаруючы слушыя прапановы дэмакратычных арганізацыяў і спецыялістаў. Усе ініцыятывы ўраду зводзяцца да марных спадзяванняў на асаблівае прыняе Расеі, дзеля чаго ён гатовы адмовіцца ад незалежнасці. Але далейшы адклад непазбежных рэформаў толькі падаўжае пакуты людзей, ускладняе правядзенне рэформаў у будучыні.

Нашыя палітычныя, грамадзянскія і прафсаюзныя арганізацыі, якія стаяць на некамуністычных, антыімперскіх пазіцыях, прадстаўляюць значную частку грамадзянаў Беларусі. Мы адчуваем адказнасць за лёс Бацькаўшчыны і гатовыя да палітычных захадаў дзеля захавання беларускай дзяржавы і перспэктывы выхаду з крызісу.

Мы патрабуем неадкладнай адстаўкі Савету Міністраў, які паказаў сваю няздольнасць ажыццяўляць рынкавыя рэформы, кіраваць дзяржавай і эканомікай. Мы выступаем за датарміновыя выбары ў орган найвышэйшай заканадаўчай улады Беларусі паводле новага, дэмакратычнага выбарчага закону і падтрымліваем патрабаванні аб адмене незаконнай пастановы Вярхоўнага Савета ад 29 кастрычніка 1992 г., якая забараніла рэфэрэндум аб датарміновым выбарам.

Гарантам правядзення вольных, дэмакратычных выбараў павінен стаць ПЕРАХОДНЫ КААЛІЦЫЙНЫ УРАД. Задача гэтага ўраду — не дапусціць вакууму ўлады, развалу гаспадаркі, страты незалежнасці Беларусі, заха-

ваць грамадскае паразуменне ў краіне на час да новых выбараў, да сфармавання легітымнага парламэнту і прызначэння новага ўраду Беларусі.

Пераходны кааліцыйны ўрад павінен распачаць жыццёва неабходныя рэформы ў эканоміцы, у фінансаварэдакцыйнай сістэме, падатковай і бюджэтай палітыцы, вырашыць пытанне палітна-энергетычнага забеспячэння. Гэты ўрад павінен мець структуру кабінэту (рады) міністраў: усе нелегітымныя надбудаваныя структуры цяперашняга ўраду, што пастаўлены над міністрамі (дзяржаўныя сакратарыяты, галіновыя аддзелы Саўміну) павінны быць зліквідаваны.

2. Пра абарону дзяржаўнай незалежнасці Беларусі

Мы лічым незалежнасць Беларусі абавязковаю ўмоваю, якая дае магчымасць пабудовы дэмакратычнага грамадства, здаровай рынкавай эканомікі, забеспячэння правоў чалавека і неабходнай сацыяльнай абароны насіц асобы, захоўвае перспэктыву існавання і развіцця беларускага народу. Аднак урад Беларусі і дэпутатская большасць у Вярхоўным Савеце робяць захады дзеля ўлучэння Беларусі ў дзяржаўную сувязь з Расеяй і скасавання незалежнасці нашай краіны. Урадавай прыхільнасцю карыстаюцца сілы, якія адкрыта выступаюць за рэанімацыю камуністычнай імперыі.

Чарговая спроба камуністычна-фашыстоўскага пугачу ў Маскве засведчыла як марнасць спадзяванняў рэакцыйных сілаў у Беларусі на вяртанне камуністычна-імперскага

ня. Належыць удакладніць і зрэфармаваць сыстэму міністэрстваў і дзяржкамітэтаў з улікам іх мэтазгоднасці.

Мы ўзгаднілі агульную структуру пераходнага кааліцыйнага ўраду, у які павінны ўвайсці толькі кампэтэнтныя спецыялісты, прадстаўнікі некамуністычных і антыімперскіх сілаў. Мы гатовыя да перамоваў наконці складу будучага кааліцыйнага кабінэту з усімі палітычнымі структурамі, якія стаяць на пазіцыях дэмакратыі і незалежнасці дзяржаўнасці Беларусі, а таксама з некаторымі прадстаўнікамі цяперашняга ўраду.

Такім чынам, мы прапануем Вярхоўнаму Савету рэальную праграму вываду краіны з палітычнага тупіка. І спадзяемся, што ён выбера дастойны шлях сыходу з палітычнай арэны.

рэваншу, гэтак і пільную неабходнасць мацаваць палітычную і эканамічную незалежнасць Беларусі ў суседстве з нестабільнаю краінаю, а таксама нейтралітэт.

Абарона незалежнасці нашай дзяржавы — гэта абарона інтарэсаў кожнага грамадзяніна Беларусі і наступных пакаленняў.

Даручэнне

Канфэрэнцыя даручае Апазіцыі БНФ у Вярхоўным Савеце зрабіць неабходныя захады для ажыццяўлення прынятых рашэнняў і далейшых кансультацый арганізацый-удзельнікаў.

Рашэнне

Дакументы, прынятыя Канфэрэнцыяй, адкрытыя для падпісання іншымі арганізацыямі, якія стаяць на некамуністычных, антыімперскіх пазіцыях.

«Отчеты и выборы»

Справаздачна-выбарчая раённая канфэрэнцыя ПКБ адбылася ў Шчучыне. Аб праведзенай рабоце адчытаўся другі сакратар А. П. Раманаў. Ён быў абраны першым лідэрам раённых камуністаў. Дарэчы, у мінулым меў стаж партработніка, зараз — гісторык. Выбраны новы райкам і яго сакратары.

(Гр.)

Арганізацыі-удзельнікі канфэрэнцыі

Беларускі Народны Фронт «Адраджэнне»;
Беларуская Сацыял-дэмакратычная Грамада;
Аб'яднаная дэмакратычная партыя Беларусі;
Беларуская сялянская партыя;
Жаночы Хрысціянска-дэмакратычны рух Беларусі;
Нацыянальна-дэмакратычная партыя Беларусі;
Беларуская Хрысціянска-дэмакратычная алушчыца;
Партыя народнай згоды;
Згуртаванне беларусаў свету «Бацькаўшчына»;
Асацыяцыя Украінцаў Беларусі;
Саюз палкаў Беларусі;
Таварыства немцаў Беларусі «Адраджэнне»;

не;
Беларуска-літоўскае задзіночэнне;
Беларуская каталіцкая грамада;
Фэдэрацыя прафсаюзаў Беларусі;
Свабодныя прафсаюзы Беларусі;
Беларускі незалежны прафсаюз;
Беларускі прафсаюз прадпрыемстваў «Форум»;
Прафсаюз работнікаў інавацыйных і малых прадпрыемстваў Беларусі;
Беларускае згуртаванне вайскоўцаў;
Таварыства беларускай мовы імя Ф. Скарыні;
Рэспубліканскі Рух за тэрытарыяльнае самакіраванне;
Фонд падтрымкі дэмакратычных рэформ (імя Л. Саперлі);

Гарадскі фонд культуры;
Беларускі саюз кааператараў;
Згуртаванне Беларускай шляхты;
Асацыяцыя ахвяр палітычных рэпрэсій;
Задзіночэнне беларускіх студэнтаў;
Беларускае аб'яднанне прыхільнікаў агульначалавечых каштоўнасцяў;
Скарынаўскі цэнтр;
Грамадзка-палітычнае аб'яднанне імя К. Каліноўскага;
Фонд духоўнага і інтэлектуальнага адраджэння «Сакавікі»;
Маладзёжная арганізацыя «Выбранецкія шчыты»;
Гарадскі бацькоўскі камітэт г. Менска;
Гісторыка-навуковы атрад «Пагоня»;
Клуб «Спадчына».

ГРАМАДЗТВА

Зноў з ідэялягічнай званіцы?

Мяркую, што многія прачыталі так званы «пункт гледжання» пад назовам «Беларусы з-за мяжы і тутэйшыя», надрукаваны ў «Звяздзе» 7 верасня гэтага года. Аўтар — знакаміты Іван Іванавіч Антановіч. Дасведчанаму чалавеку гэтае імя гаворыць шмат. Сёння аўтар сціпла падпісваецца доктарам філзафскіх навук, прафэсарам і на гэтым ставіць кропку. Хаця напрошваецца працяг — былы высокапастаўлены чын ЦК КПБ, пазней — сакратар палазкоўскага цэка Кампартыі РСФСР. Жыў у Маскве. Аднак пасля помных падзей жніўня 1991 года палічыў за лепшае ціха перабрацца назад у Беларусь. Цяпер Іван Іванавіч усё часцей зьяўляецца на экранх менскага тэлебачання, яго допісы — у газэтах і часопісах.

Гэтае ўдакладненне, лічу, неабходнае, каб адразу мець на ўвазе сьветагляд і пазіцыю доктара філзафіі. Як бы ён ні маскіраваў свае выказваньні, ні камуфляваў высокімі складам. — Сутнасьць застаецца нязьменнай: адданасьць камуністычнай ідэі, вернасьць ёй, спроба прапагандаваць марксізм-ленінізм у больш вытанчанай форме, нават не ўжываючы гэты тэрмін...

З артыкула цяжка вызначыць асноўную думку аўтара — пра што ж ён вядзе гаворку? Нібыта аналізуе вынікі І зьезда беларусаў сьвету, які адбыўся ў Менску сёлета. Аднак Іван Іванавіч часцяком робіць адступленьні. Нібыта сьпяшаецца давесці, што зьезд — лухта няварта ўвагі, сабраліся, маўляў, нашы землякі, якія займаюць сьціплае месца «у сацыяльнай іерархіі», краін, дзе жывуць зараз.

Аб чым толькі не гаворыць доктар філзафскіх навук. Крытыкуе спадароў Шушкевіча і Краўчанку. Першы, бачыце, выказаўся, што дэмакратыі на Беларусі процістаяць камуністычная ідэя. Міністр замежных спраў сумняваецца ў эканамічным саюзе з Расеяй. Як жа такі Пазіцыя міністра не супадае з пазіцыяй урада, лямантуе Іван Іванавіч. А чаму яна павінна абавязкова супадаць? Ці сп. Краўчанка парушае блізкі сэрцу прафэсара прынцып дэмакратычнага цэнтралізму? Дык азірніцеся навокал, шановны І. І. Антановіч. Цяпер на двары іншы час. Праўда, шматлікія члены былога КПБ яшчэ пры ўладзе, але самой партыі няма. Яе ж пераемніцы — партыі камуністаў Беларусі — яшчэ трэба заваяваць аўтарытэт у «масах». Але і тады наўрад ці захоча меншасць падпарадкоўвацца большыні. Гэта ў адносінах унутрыпартыйнага жыцця.

Канешне, прафэсар філзафіі — гэта не прафэсар гісторыі. Бо апошні ніколі б так павярхоўна не адважыўся б разважаць над фактамі беларускай

гісторыі пачатку 20-х гадоў. І нават не прыгадаў бы слова «Ідэялягія». Тым больш сацыялістычная. Іван Іванавіч рашуча сьцьвярджае: магутная хваля беларускага культурнага адраджэньня 20-х гадоў была выклікана сацыялістычнай ідэялягіяй. Ну, яму як партыйнаму ідэалагу нядаўняга мінулага тут і карты ў рукі. Але там, дзе ідэялягія, там ужо няма гісторыі, бо аўтар нявольна пачынае карыстацца марксісцка-ленінскай мэтадалёгіяй ацэнкі падзей. Гэта значыць, будзе паказваць толькі тое, што выгадна партыі.

І, сапраўды, непрыкметнае перадзёрганьне фактаў — і ўжо гучыць фраза: «... першая беларуская дзяржава... гэта была Беларуская Савецкая Сацыялістычная Рэспубліка». Вось так! На поўным сур'ёзе. Ні слова пра БНР, пра тое, што сабой уяўляла БССР тых дзён, як РСФСР гандлявала землямі Беларусі то з Летувой, то з Польшчай. Дарэчы, гэты ганебны гандаль працягваўся ў 1939 і 1945 гадах. А Сталін нават у 1941 годзе, калі немцы стаялі над Масквой, у вялікай тайне прапаноўваў Гітлеру мір, аддаючы Германіі Беларусь і Украіну. А калі б пагадзіўся?.. Сёння шмат можна прачытаць пра беларускіх нацыяналістаў, прыдуманых хворай фантазіяй НКВД, нібыта яны хацелі адарваць Беларусь ад СССР, усталяваць капіталістычны парадкі. Колькі людзей было расстраляна паводле гэтай устаноўкі. А тут гэнэральны сакратар ЦК ВКП(б) І. В. Сталін сам дабрахвотна аддае ладны кавалак сацыялістычнай Айчыны зацятаму ворагу славян...

Пра гэта, вядома, І. І. Антановіч ня згадвае. Ён жа філэзаф, а не гісторык, адкуль яму ведаць такую «драбязу». Напісаць праўду — значыць, наступіць на горла ўласнай песьні і прызнаць, што тое ж адраджэньне беларускасьці 20-х гадоў было выклікана не сацыялістычнай ідэяй, а нацыянальнай. І многія члены ўрада БНР вярнуліся на Радзіму не таму, што раптам захачелі будаваць сацыялізм. Проста склаліся такія абставіны, што Беларусь узначалілі нацыянальна сьведомыя людзі, якія сапраўды памкнуліся бачыць родны край беларускім. Так яно і было напачатку. Але Масква ўгледзела ў гэтай палітыцы нябясьпеку. І тады пачалася разьня. Няхай бы Іван Іванавіч прыгадаў лёс Чарвякова, Галадзёда, Прышчэпава, акадэміка Жэбрака, Ластоўскага і тысяч іншых, пакараных сьмерцю. Не прыгадаў. Толькі выказаў дзяжурную фразу: «У тым тэорыі гінулі і камуністы, і някамуністы». А хто той тэрор распачаў?..

Ня хоча прафэсар І. Антановіч прызнаваць Вялікае Княства Літоўскае

беларускай дзяржавай сярэднявечча. Бачыце, беларускай дзяржавай яно нідзе ня ўспамінаецца ў летапісах, хроніках. Сур'ёзная прычына? Сьмешная. Але Івану Іванавічу можна прабачыць: ён жа не гісторык, а філэзаф. Праўда, з прэтэнзіямі на гістарычную дасведчанасьць. Тады да яго пытаньне: чаму землі цяперашніх абшараў рэспублікі называліся Летувой і калі гэта была дзяржава летувісаў, то куды падзеліся апошнія? На добры розум, літоўцы па нацыянальнасьці павінны былі б складаць сёння значны працэнт насельніцтва нашай краіны.

Яшчэ пытаньне. Чаму назва Беларусь была распаўсюджана па волі рускіх цароў спачатку на ўсю тэрыторыю так званай пасьля «Северо-Западного края». Няўжо шановнаму прафэсару невядома, што розныя часткі беларускай Летувы мелі назвы Бела Русі, Чорнай Русі, Чырвонай Русі. То чаму не Чорнарус, не Чырвонарус? Няўжо толькі таму, што Бела Русь была гэаграфічна бліжэй да Масквы? А мо, назваўшы нас белымі русамі, тым самым ужо царызм даваў сам сабе права прасоўваць свае экспансіўныя пляны на захад, прыкрываючыся казкамі пра абарону сваіх братаў? А калі братаў, то чаму падчас войнаў вынішчалі нас як ворагаў? Відавочна, каб мы заставаліся як нацыя ліцьвінаў (але не летувісаў!), то рускія цары і іх апырчкікі ставіліся б да нас пашаней, як да тых жа палякаў, немцаў, чэхаў. Гэта значыць, прызнавалі б нашу дзяржаўнасьць і адметнасьць. Але гісторыя распарадзілася інакш...

Спрабуе доктар філзафскіх навук абараняць і палітыку ўрада. Маўляў, крытыкаваць лягчэй, чым працаваць. Гэта праўда. Але праца ўрада навідавоку. Мы сталі жабракамі, дзякуючы вялікім намаганьням паноў з міністэрстваў «рэарганізоўваць прамысловасьць, дабівацца пастайкі бэнзіну і газы для ўборкі ўраджаю» і г. д. У эканоміцы, бачна, Іван Іванавіч яшчэ слабейшы, чым у гісторыі. Ухваліце эканамічныя экспэрымэнты

Савета Міністраў можа толькі чалавек, які жадае, каб нацыя згаладала, каб утварылася рэвалюцыйная сітуацыя. А што, магчыма, аўтар подпісу і яго аднадумцы мараць пра сацыяльны выбух. Тады можна поўнымі сіламі вярнуцца да ўлады. Тады, як піша прафэсар, можна стварыць Беларусь з палітычным ладам, які паважае чалавека і заснаваны на дэмакратычных прынцыпах». Ці не зноў на прынцыпах дэмакратычнага цэнтралізму?

Мы абмежаваліся развагамі пра «адступленьні» І. Антановіча. І зусім не краналі яго погляду на беларусаў замежжа. Няма павагі да іх з боку аўтара. Можна, таму, што яны рашуча выказваліся за дэмакратычны шлях разьвіцьця рэспублікі, крытычна паставіліся да далейшай спробы ўкараньня на Беларусі камуністычнай ідэі, так блізкаю Івану Іванавічу. Думка доктара філзафскіх навук яскрава нагадвае прымаўку «Калі не з намі, то супраць нас». А гэта як заклік да пошуку ворагаў ва ўласнай хаце. Чаго тады варта развагі пра суверэнітэт, незалежнасьць.

«Цэкоўская» загартуюка адчуваецца ці не ў кожным сказе артыкула. Шпількі на адрас інтэлігэнцыі філялягічна-гістарычнага напрамку, распрацоўшчыкаў нацыянальнай ідэі, мэнтарскі тон — усё гэта з арсэналаў сродкаў прапаганды і агітацыі ЦК КПБ. Калі работнікі апарата Кампартыі такімі мэтадамі вялі работу і раней, то ня дзіва, што КПБ сышла з палітычнай арэны. Урэшце рэшт, і сам Іван Іванавіч міжволі выказвае думкі, у якія наўрад ці верыць. Напрыклад, калі ня згаджаецца, што на Беларусі камуністычная ідэя процістаяла нацыянальнай. Менавіта тады, у 20-х, камуністычная ідэя задушыла нацыянальную. Стаць у позу нявідучага, значыць, наўмысна зводзіць людзей у зман альбо рабіць гэта ў імя дасягненьня пэўнай мэты.

Якой?

В. ЗАДАЛЯ,

дэпутат вабласнога Савета, палітолаг.

Замест роднай мовы — замежная

Згодна з п. 4.2. «Канвэнцыі аб асноўных правах эўрапейскіх этнічных груп» (Жэнэва, ліпень 1991 г.) абавязковай для вывучэньня ў школах зьяўляецца толькі дзяржаўная мова, якой у Рэспубліцы Беларусь, прыняўшай Дэкларацыю «Аб дзяржаўным суверэнітэце Беларусі», зьяўляецца беларуская мова.

Аднак у артыкуле 24 «Закона аб мовах у Рэспубліцы Беларусь» і пункце 2 разьдзела III «Дзяржаўнай праграмы разьвіцьця беларускай мовы і іншых нацыянальных моваў» устаноўлена абавязковасьць вывучэньня рускай мовы, якая зьяўляецца мовай адной з нацыянальных меншасцяў у Беларусі. Гэта зьяўляецца пацьверджаньнем перавагі і прывілеяў у адносінах да адной з нацыянальных меншасцяў у Беларусі — рускай.

Адным з палажэньняў прынятай «Дэкларацыі праў і свабод чалавека» зьяўляецца тое, што «ніякія асобы, сацыяльныя слаі і групы насельніцтва ня могуць карыстацца перавагамі і прывілеямі, якія пярэчаць закону».

Аднак менавіта гэтыя перавагі і прывілеі закладзены ў «Закон аб мовах у рэспубліцы Беларусь» і «Дзяржаўную праграму разьвіцьця...», што пярэчыць як палажэньням «Канвэнцыі аб асноўных правах эўрапейскіх этнічных груп», «Дэкларацыі праў і свабод чалавека», так і артыкулам 32, 34 і 171 Асноўнага Закона, дзейнічаючага ў Рэспубліцы — Канстытуцыі Рэспублікі. Ва ўмовах заканадаўча замацаванай аба-

вязковасьці вывучэньня дзяржаўнай, рускай і замежнай мовы, для прадстаўнікоў польскай нацыянальнай меншасці ў Беларусі неабавязковай для вывучэньня аказалася родная польская мова, што супярэчыць нормам міжнароднага права і зьяўляецца ўскосным агранічэньнем правоў палякаў у Беларусі, аб недапушчальнасьці якога і гаворыцца ў «Дэкларацыі правоў і свабод чалавека».

Адным з пацьверджаньняў гэтай высьновы зьяўляецца сітуацыя, калі ў 60% выпадкаў польская мова вывучаецца не як прадмет, а пасьля заняткаў, факультатывна, калі замест зацікаўленасьці ў рашэньні праблем адраджэньня польскай мовы відаць скрытае, а часта і яўнае процідзеянне.

«У новай свабоднай Беларусі мы павінны зрабіць усё для таго, каб не дапусьціць якой небудзь дыскрымінацыі па нацыянальнай адзнацы», — скажаў у адной са сваіх заяў Старшыня СМ В. Ф. Кебіч.

Адным з крокаў у дасягненьні гэтай высакароднай мэты будзе ўнясеньне зьмен у «Закон аб мовах у Рэспубліцы Беларусь» і «Дзяржаўную праграму» разьвіцьця беларускай мовы і іншых нацыянальных моваў — выключэньне абавязковасьці вывучэньня рускай мовы прадстаўнікамі іншых нацыянальных меншасцяў.

Тадэвуш ГАВІН,
старшыня Саюза палякаў Беларусі.

Навіны Нацыянальнага Банку.
Малюнак С. ХАРЭУСКАГА.

ГІСТОРЫЯ

Немцы прыехалі да Горадні па асабістаму запрашэнню гарадзенскага старасты А. Тызэнгаўза і стварылі тут сваю грамаду эвангэлістаў-лютэранаў

17 кастрычніка 1793 года кароль Рэчы Паспалітай Аўгуст Панятоўскі асабістай граматай дараваў грамадзе Лютэран свой уласны дом з усімі забудовамі каля месцішча Гарадніца (між сучаснай вуліцай Ажэшка і пляцам Тызэнгаўза). Гэтай жа граматай уся перададзеная маёмасць вызвалася ад пазямельных і іншых падаткаў. Пасля далучэння Горадні да Расейскай імперыі грамата таксама была падцьверджана яго імператарскай высокасцю ў 1829 годзе.

Найперш памяшканне для пастара і кірха мясціліся разам у двухпавярховым доме. Для патрэбаў грамады напрыканцы першай паловы XIX ст. нямецкія каланісты, якія арэндавалі лясны Белаежскай пушчы, спрэзэнтавалі грамадзе невялікі арган. У 1846 годзе на сродкі ахвяравання гарадзенскім цесьляром Людзьвігам Шмікам непадалёк кірхі была збудавана духоўная вучэльня эвангэлістаў-лютэранаў. Пазней на сродкі прыхода адбудаваны дом для пастара, а сама кірха была перанесена ў асобнае памяшканне. Пасля смерці ў 1870 годзе сбра савету грамады І. Адамовіча ў спадчыну лютэран па яго перадсмяротнаму жаданню стаў адлічваецца прыбытак ад дзвюх аптэкаў, з гэтага фонду заснаваны стипендыі бедным слухачам духоўнай вучэльні. У 1885 годзе здарыўся трагічны выпадак — у пажары згарэла драўлянае памяшканне вучэльні. Намаганнямі прыхаджан у кароткі тэрмін была збудавана капліца. У новым будынку вучэльні напрыканцы XIX ст. вучылася 50 праваслаўных, 30 рыма-католікаў і 20 лютэран.

Да стагоддзя свайго заснавання ў 1893 годзе грамада лютэран выпусціла кніжку, дзе распавядала пра сваю дзейнасць.

У дакументах Дзяржархіву Гарадзеншчыны ёсць даведка, што яшчэ ў 1923 годзе ў Горадні па вул. Кірховай (Акадэмічнай) працавала царква лютэран-эвангэлістаў, будаўніцтва якой скончана ў 1914 годзе, агульная плошча будынка 66 квадратных сажняў. Сам будынак кірхі збудаваны ў стылі псэўдаготыкі — аднаефнае збудаванне фасаду з пяцікантовай апсідой і санкрысціямі. Цэнтральная частка фасаду мае сіметрычную кампазіцыю, выцягнутую па вертыкалі. Квадратная, высокая манументальная званіца выступае з галоўнага аб'ёму і закончана высокім, ламаным па форме вострым палётам. Галоўны ўваход аздоблены вялікім стрэлкавым парталам, пад парталам — вакно-ружа. Бакавыя сьцены фасаду абведзены інкруставаным пасам, які замацаваны кантруор-

самі. Шыбы вокнаў адліваюць адмысловымі вітражамі, замацаванымі ў металічныя рамы. Унутраны інтэр'ер мае выцягнутую па прадоўжнай восі сіметрычную кампазіцыю. Галоўны фасад перакрываецца незвычайным па змесце фігурным дахам. Дах у форме цыліндра пераходзіць ад сьценаў у роўную столу, які мацуецца драўлянымі кранштэйнамі. Апсіды раскрываецца да галоўнай залі аравым праёмам. Праз столу, на другім паверсе званіцы змантаваныя балконы для хору.

Напрыканцы 19 ст. на тэрыторыі Беларусі было шмат лютэранска-эвангэлісцкіх суполак, акрамя Гарадзеншчыны, аб'яднаны лютэран мясціліся ў Менску, Магілёве, Віцебску, Полацку, Падароску, Берасьці. Кожная суполка мела свой прыход. Але за час панавання ўлады Саветаў некаторыя сьвятыя храмы былі разбураны, а тыя, што захаваліся, разнастайнымі пастановамі ўраду і мясцовых Саветаў перададзены на іншыя мэты. Зараз па ўсёй тэрыторыі Беларусі ня дзейнічае ніводная лютэранская царква. 16 сакавіка 1993 года ў Горадні адноўлена суполка лютэран-эвангэлістаў (ст. савету А. С. Бізнэрт). Гарадзенская суполка лютэран-эвангэлістаў зьявілася да гарвыканкаму з прозьбай перадаць ёй будынак лютэранскай царквы. Ёсць спадзяваньні, што ў хуткім часе прозьба лютэран будзе задаволена. Нягледзячы на часовыя складанасьці, лютэране Горадні наладзілі добрыя

кантакты з гістарычнай Радзімай. Сёлета па іх запрашэнню Горадню наведалі прадстаўнікі Эвангэлісцкай грамады з Нямецчыны «Грос-Кляйн» г. Расток. Госьці наведалі вайсковыя могілкі, дзе адбылося набажэнства, пазнаёміліся з вытворчасцю народнага прадпрыемства «Сузор'е», аглядзелі будынак лютэранскай царквы, перадалі лекі вабласнаму дзіцячаму шпіталю «ТМА-2», уручылі падарункі хворым дзецям. Напрыканцы свайго візиту ў каталіцкай капліцы вёскі Грандзіцы з дазволу біскупа Кашкевіча пастар Шнаўр адслужыў сьвятую

літургію і выканаў для жадаючых таямніцу хрышчэння, у час выканання пропаведзі, прысьвечанай таямніцы хрышчэння, чатыры чалавекі прынялі воднае хрышчэнне, а тры прысутных былі канфірмаваны.

Гэтая сустрэча паказала, што зроблены толькі першыя крокі гарадзенскімі лютэранамі-эвангэлістамі да іх шырокага прызнання. Наперадзе шмат напружанай, цікавай працы.

А. В. МІЛЬЕР,
ст. вабласнага цэнтру нямецкай культуры, сбра лютэранска-эвангэлісцкай грамады Горадні.
Фатаграфаванне А. УЛАДАСЕВІЧ.

Гутарка з летувіскім літаратарам і палітолагам Томасам ВЕНЦЛАВАМ

Сапраўдны барацьба з комплексамі

— Вы неяк гаварылі, што палітыкі Летувэ значна перабольшваюць фактар зьнешняй пагрозы. Але, напрыклад, у Расеі ідзе жорсткая барацьба за ўладу, і нават, дастаткова, здавалася б, добразычлівы да краін Балты ўрад Б. Ельцына ў кан'юктурных мэтах можа скарыстаць непрадказальныя палітычныя маневры, ўціск. Ці не думаеце вы, што ў такой сытуацыі маскоўскі фактар яшчэ доўга будзе непакоем?

— Безумоўна, яшчэ доўга нашыя адносіны могуць быць нестабільнымі, але наўрад ці нам ужо будзе пагражаць смяротная нябясьпека. Я вельмі перажываў некалькі месяцаў таму, калі здавалася, што Б. Ельцын не ўтрымаецца ва ўладзе. Але цяпер такая нябясьпека мінула. Канешне, нам ня трэба было дражніць Расею, трэба было пазбягаць дзеянняў, здольных справакаваць злосную рэакцыю гэтай краіны. Акрамя таго, мы мяжуем з Крулявецкай вобласцю Расеі, будучае якой застаецца не высветленым.

На Усходзе Летувэ мяжуе з Беларуссю, і, думаю, ў будучым з гэтай краінай могуць узнікнуць больш складаныя праблемы, чымсьці з іншымі суседзямі. Як у любой маладой дзяржаве, там ёсць акрэсьленыя колы, якія маюць надзею на пашырэнне тэрыторыі, і іх пазіркі ўсё часцей зьяўляюцца да Вільні і Віленшчыны. Калі такія прэтэнзныя будучы канкрэтны характар, гэта будзе вельмі нябяспечным як для летувісаў, так і для самых беларусаў. Усё ж такі я спадзяюся, што ўдасца пазбегнуць сур'ёзных канфліктаў і ўсе гістарычныя пытанні вырашыць цывілізаваным метадам.

— Грамадзкае жыццё ў Летувэ дастаткова напружанае хаця ж бы з — за ўнутраных звадак і сварак між палітыкамі. Што гэта: заканамернасьць або вынік асабістых амбіцый?

— У Летувэ, што заваявала незалежнасць, я знаходжу больш палітычных звадак, чым мог прадбачыць, мне здавалася, што барацьба будзе насіць выключна асабісты характар. Гэта ўласціва ўсёй гісторыі нашай нацыі часоў Міндоўга. У другіх краінах унутраныя закарлаты таксама часта ўсяго ўзьніклі з — за амбіцыяў уладароў, але ў гісторыі Летувэ ня меншую ролю, чым на Захадзе ці ў Расеі, мелі рэлігійныя канфлікты і больш істотнымі былі асабістыя інтарэсы князёў. У пэрыяд паміж войнамі ў палітычным жыцці нашага краю былі канфлікты з — за амбіцый лідараў — узгадаем хаця б А. Вальдэмараса і А. Сьметону. Гэта вельмі шкодзіла палітычнаму станаўленьню Летувэ.

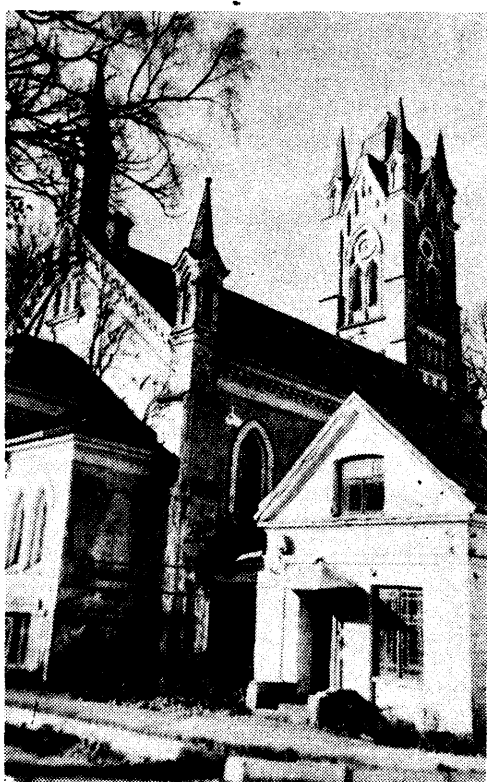
Падобную сытуацыю назіраем і сёння. Напэўна, мы хворыя на комплекс малой дзяржавы, малой нацыі. Мы ўвесь час носімся з дробнымі крыўдамі, гіпербалізаванымі імпэтам. Нам трэба пазбавіцца ад пачуцця свайёй нікчэмнасьці ды слабасці. Нашыя палітыкі любяць памяркаваць аб пагражаючых абставінах ды слабасці. Нашыя палітыкі любяць памяркаваць аб пагражаючых Летувэ вялікіх нябяспечках, аб тым, якія мы малыя ў віры гісторыі. Але калі зазірнуць у мінуўшчыну, нават ня такую даўнюю, то можна ўпэўніцца, што факты гісторыі натхняюць хутэй на аптымістычны, чым песымістычны лад. Нягледзячы на тое, што нацыя жыве ў вельмі цяжкіх умовах, яна не

толькі не зьнікае, але патроху павялічваецца: мы вярнулі сабе Вільню і Клайпэду, якія здаваліся безнадзейна страчанымі, і цяпер ніхто нават не зьбіраецца аспрэчваць гэтыя нашыя тэрыторыі. Мы заваявалі незалежнасць, і час адчуць сябе не малым, а вялікім народам.

— Гаворачы аб нацыянальных комплексах летувісаў некалькі ў іранічным тоне, вы неяк узгадалі аб сувязі нацыяналізма з антыкамунізмам. Гэта характэрна для ўсёй Усходняй Эўропы, але ў Летувэ вы ўглядаеце пэўную спецыфіку, прадказваную нацыянальным характарам?

— Немалая частка грамадства ў Летувэ падзяляе перакананні, у якіх па-сутнасці антыкамунізм атаясмяецца з нацыяналізмам. Калі ты не нацыяналіст, то цябе могуць запозрыць у сымпатыях да камунізму. Аднак сябе я залічваю хутчэй да касмапалітаў, лічу сябе грамадзянінам сьвету, хаця, натуральна, для мяне, які нарадзіўся ў вырас у гэтым краі, інтарэсы летувіскай нацыі вышэй за іншыя. З аднаго боку, такое сьветаўспрыманне не перашкаджае мне заставацца перакананым антыкамуністам, а з другога — мець такое ж непрыняццё да крайняга нацыяналізму. Я заўсёды гаварыў і буду гаварыць, што ў свабоды два ворагі: адзін — крайне левы фланг, другі — крайне правы, і ў пэўны гістарычны момант адзін з іх становіцца асабліва нябяспечным.

Ня трэба забывацца аб тым, што камунізм у розных краінах выкарыстоўваў нацыяналізм у сваіх інтарэсах. Добра вядома, як падбухторваў-

5—11 лістапада 1993 года

5

ВАЙНА І ЛЮДЗІ

Алесь ЧОБАТ

Армія Краёва

(Пачатак у №№ 33, 34).

Ужо у красавіку 1941 году кіраўніцтва ЗВЗ у Варшаве ад лёнданскага камандавання стала вядома, што летам германская армія пачне вайну супраць СССР. Па ацэнках аналітыкаў ЗВЗ, немцы павінны былі прасунуцца далёка на ўсход, а таму разведка ЗВЗ атрымала загад рыхтавацца для работы ў Прыбалтыцы, на Беларусі ды ў Украіне. «Беларускі напрамак» атрымаў палкоўнік Тамаш Зан (у разведцы псеўданім «Олесь», пазней «Борэк» — аўт.). Нечакана для сябе яшчэ ў Варшаве і яшчэ да вайны Германіі з СССР Т. Зан наткнуўся на добра заканспіраваную групу, якая называла сябе «Партыя Беларускіх Нацыяналістаў» і якая... гэтаксама рыхтавалася пераносіць сваю дзейнасць на Беларусь! Што ж гэта былі за людзі?

Тут прыйдзеца адступіць на паўстагоддзе назад...

Усе народы шануюць сваіх пачынальнікаў. Мы, як заўсёды, не зьявляем на гэта асаблівай увагі — ці ня ўсё роўна, з каго пачалося нацыянальнае Адраджэнне! Між тым, імя пачынальніка добра вядома, толькі... памінаць яго зусім нядаўна было небяспечна. А гэта Вацлаў Іваноўскі, сын Леанарда, гаспадара маёнтка Лябёдка каля Васілішак, інжынер-хімік, прафэсар універсітэта ў Мюнхэне, Санкт-Пецярбурзе і Вільні ды палітэхнікі ў Варшаве; старэйшы яго брат, Ежы, быў дзеячом ППС і сябрам Ю. Пілсудзкага, міністрам замежных спраў і сенатарам у Коўна і Вільні, акадэмікам АН Літоўскай ССР... Такая вось сям'я: у аднаго

бацькі — паляк, беларус і летувіс.

В. Іваноўскі ў 1902 годзе выдаў першую беларускую газету «Свабода», у 1904 годзе разам з М. Фальскім напісаў першую беларускую граматыку, у 1903–06 гг. разам з А. Кастравіцкім (дарэчы, запомнім гэтае прозьвішча! — аўт.) у Кракаве ўпершыню наладзіў рэгулярны друк беларускіх кнігаў, у 1906 годзе ў С.-Пецярбурзе заснаваў першае выдавецтва «Загляне сонцэ і ў нашэ аконцэ», адкрыў Я. Купалу і выдаў шэсць (!) яго кніг, заснаваў Беларускае Навуковае Таварыства ў Вільні ў 1913-м, Беларускі Камітэт Дапамогі Ахвярам Вайны ў 1915-м, друкаваў Я. Купалу, Я. Коласа, М. Багдановіча, Цётку, быў міністрам ва ўрадзе БНР А. Луцкевіча, удзельнічаў у перагаворах з У. Леніным, Ю. Пілсудзікім і Л. Васілеўскім, як паўнамоцны прадстаўнік Беларусі заснаваў у Менску пэдагагічны інстытут, быў шэфам трох (!) дэпартамантаў ва ўрадзе «Сярэдняй Літвы» і г. д.

У верасні 1939 году В. Іваноўскі з Варшавы перабраўся ў Вільню, дзе з дапамогай брата Тадаса паступіў ва ўніверсітэт. Там жа выкладаў вядомы беларускі публіцыст і палітык, дэпутат Сэйма ў 1928–30 гг. Ян Станкевіч. Вось гэтыя два чалавекі і былі заснавальнікамі Партыі Беларускіх Нацыяналістаў.

В. Іваноўскі і Я. Станкевіч лічылі, што вайна пойдзе па сцэнару 1914–18 гг. — гэта значыць, Германія і СССР узаемна вынішчацца, а волю прадвукуюць заходнія дэмакраты. А таму неабходна «пад немцамі» ства-

рыць легальныя структуры ўлады, у тым ліку ўзброеныя, адначасова ўвайсці ў кантакт з польскім падпольем, а праз яго на Захад, потым перайсці на бок антыгітлераўскай кааліцыі і на будучай пакаёвай канфэрэнцыі разам з палякамі дабівацца Фэдэратыўнай Польшчы пры самай шырокай аўтаноміі Беларусі ажно да яе незалежнасці! Гэта цяпер камусьці можа здацца неверагодным і найўным, а таму першыя тры гады вайна йшла па сцэнару В. Іваноўскага...

Зімой 1941 году Я. Станкевіч перабраўся ў Варшаву, дзе стварыў ядро ПБН і выйшаў на першыя кантакты з польскім падпольем; В. Іваноўскі жа да восні 1941-га заставаўся ў Вільні, дзе перад выездам у Менск сустраўся з шэфам польскай разведкі Т. Занам.

З пазнейшых паясьненняў Т. Зана зьявляе на сабе ўвагу фраза: «Мы ведалі, што В. Іваноўскі павінен атрымаць у Менску важную пасаду, а таму лічылі супрацоўніцтва з ім вельмі карысным...». І сапраўды: у Менску В. Іваноўскі быў прыняты гаўляйтэрам В. Кубэ і атрымаў пасаду менскага бургамістра, пазней жа ўзначаліў створаны пры В. Кубэ Беларускі Камітэт Даверу — лепшую «страху» для разведкі АК цяжка было прыдумаць! Адкуль жа Т. Зан мог ведаць пра такую перспэктыву прафэсара хіміі, які больш 20 гадоў не займаўся палітыкай? Адказ на гэта знойдзены ў біяграфіі самога В. Кубэ.

Вільгельм Кубэ нарадзіўся ў 1887 годзе ў Глогаве на Шлёнску, вучыўся ў Бэрлінскім універсітэце, з 1911 году ўдзельнічаў у правым студэнцкім руху. З 1923 году далучыўся да НСРПГ А. Гітлера, з 1928 году ўзначаліў партарганізацыю з 66 чалавек у Прусіі, а ўжо ў 1931 годзе пад яго пачаткам было 100 тыс. чалавек! Адольф Гітлер быў асабіста абавязаны В. Кубэ — той дабіўся ад прускага ландтагу адмяніцы забарону Гітлеру выступаць у Прусіі. Пасля 1933 году В. Кубэ займаў шэраг высокіх пасадаў у дзяржаве і партыі, але нечакана ў 1936-м быў... вызвалены ад усіх пасадаў і на тры месяцы высланы шэраговым ахоўнікам у канцлягэр! Прычынай былі разыходжанні Кубэ і кіраўніцтва НСРПГ у справе гэнцыду габрэяў: Кубэ лічыў, што антыгабрэйскі тэрор падрывае эканамічны патэнцыял і вядзе да міжнароднай ізаляцыі Германіі.

І раптам, пасля пяці гадоў выгнання, летам 1941-га Кубэ дастае гэнэральскую пасаду — гаўляйтэр ГК «Беларусь»! Прычынаў таго магло быць некалькі: па-першае, Кубэ як «шлёнзак» добра ведаў польскую, а значыць, часткова і заходнебеларускую палітычную сцэну, па-другое, Гітлер не забыў яму «юдафіліства» і мог выправіць на Беларусь — 700 тыс. габрэяў! — каб там Кубэ альбо «выправіўся», альбо зламаў сабе шыю. Адным словам, Вільгельм Кубэ апынуўся ў Менску, а Вацлава Іваноўскага ён мог ведаць і як выдатнага хіміка, які часта бываў у Германіі да вайны, ды безумоўна чуў пра старэйшага брата Ежы, заўважнай постаці на міжваеннай палітычнай сцэне Польшчы.

Сувязь паміж В. Іваноўскім ды Т. Занам ажыццяўлялі тры агенты: Зоф'я Добжыньска, «Эва» у ЗВЗ-АК альбо «Тына Ангрен» у ПБН; Самуэль Кастравіцкі (!), сябра ЗВЗ-АК і ПБН адначасова; Вітольд Буткевіч, сын Марыі з дому Кастравіцкіх (!), гэтаксама сябра ЗВЗ-АК і ПБН! С. Кастравіцкі застаўся ў Варшаве, Б. Буткевіч у менскай Управе атрымаў кантрольна-рэзідыйны адзел — гэтая пасада давала права свабодна ездзіць па ўсім ГК «Беларусь» ды прысутнічаць на нарадах вышэйшых чыноў СС, вэрмахта і паліцыі! — а пазней да іх далучылася Гражына Ліпінска, «Данута», якая непасрэдна кіравала разведсеткай АК «пудскшыдэлькем» бургамістра В. Іваноўскага. За два гады разведка Галоўнай Камэндатуры АК праз гэты канал выслала на Беларусь дзсяткі агентаў, наладзіла ўстойлівую сувязь паміж Варшавай і Менскам, мела любыя дакументы, стварала пераважныя базы для маршаў батальёнаў АК з цэнтральнай Польшчы і г. д.

Чаму гэты нумар удаўся В. Іваноўскаму? Прафэсар удала згуляў на

амбіцыях В. Кубэ, які пражнуў вызначыцца перад «Дойчланд юбэр аллес!», падавіць партызанку на Беларусі не паліцэйскімі захадамі, але стаўкай на беларускі нацыяналізм, беларуска-нямецкае супрацоўніцтва і г. д. Вільгельм Кубэ быў нацыстам і немцам да апошняга нэрва, але яшчэ з 30-х ён стала канфліктаваў з СС, і гэты канфлікт скончыўся яго забойствам у 1934-м; другі ж важны факт, пра які часта забываюць, гэта адсутнасць у немцаў яснага пляну наконот будучыні заваяваных абшараў — ішла барацьба некалькіх канцэпцый, панаваў хаос. На Беларусі былі паралельныя чатыры (!) нямецкія ўлады: «цывільная» Розэнбэрга-Лёзэ-Кубэ, паліцэйская гэнэрала СС К. фон Готтбэрга, «гаспадарчая» па ведамству «адказнага за чатырохгадовы плян» Гэрынга, армейская гэнэрала Кляўзэ з арміі «Цэнтр»... Так, існаваў Плян Ост, — вынішчэнне за 50 гадоў 75 працэнтаў беларусаў і анямечванне астатніх, — але тады пра існаванне і дэталі яго ведала... толькі 11 чалавек разам з Гітлерам!

Чаго ж бургамістр Іваноўскі хацеў ад палякаў?

Восенню 1942 году разведка АК перадала ў Лондан такую ацэнку пазіцыі партыі Беларускіх Нацыяналістаў: «З аднаго боку, беларусы жадаюць супрацоўнічаць з Польшчай, але пакуль што манэруюць — да часу стварэння беларускай арміі (мусіць быць 150 тысяч чалавек). Цяпер засылаюць у «самаахову» сваіх людзей і ствараюць там партыйныя групы... Беларусы імкнуцца легальным шляхам атрымаць ад немцаў як мага больш, а ўсё астатняе адабраць сілай, калі стане непазбежным разгром Германіі». ГК АК інфармавала ўрад В. Сікорскага, што ПБН ужо скантактавалася з украінцамі і летувісамі, а таксама прапаноўвала пайсці на палітычныя перамовы Дэлегатуры жонду і ЦК ПБН. Перамовы адбыліся ў лютым 1943 году ў Варшаве. Над прапаноўвамі беларусаў спэцыяльна разважаў лонданскі Жонд 14 лютага 1943 году і... адхіліў іх!

Сакратар ЦК ПБН Я. Станкевіч прапаноўваў: а) заходнюю мяжу Беларусі па «лініі Кэрзона»; б) польска-беларускую міждзяржаўную Унію; в) адмаўленне палякаў ад «польскай» нямецкай адміністрацыі і адмаўленне беларусаў ад антыпольскага тэрору і г. д. З удзелам ГК АК быў выпрацаваны кампраміс: а) шырокая культурна-адміністрацыйная аўтаномія Беларусі; б) стварэнне спэцыяльнай камісіі ў справе заходняй мяжы беларускай аўтаноміі. Аднак прэзідэнт Рэчы Паспалітай Рачкевіч ад імя Жонду адказаў наступнае (увага! — аўт.): «... рэальнай, найтрывалай і адзінай апорай польскай дзяржавы на ўсходніх землях ёсць нацыянальная спрадвечная польская стыхія. Першай задачай нашай палітыкі на ўсходніх землях ёсць умацаванне гэтай стыхіі ды грунтаванне на ёй усяе палітычнае лініі адносна нацыянальных меншасцей!»

М-да, немцы сталі пад Ленінград, на Дняпры і ў Сіцыліі, у Варшаве кожны дзень катавалі і расстрэльвалі палякаў, на «крэсах» «хлопы» чарговы раз працягвалі руку, а Жонд інструктаваў далей заліваць «нацыянальныя меншасці» «польскай стыхіяй»! Ян Станкевіч спыніў перагаворы.

7 сьнежня 1943 году ў Менску невядомыя забілі праф. В. Іваноўскага. Па адной з версій гэта маглі быць людзі былога дырэктара Віленскай гімназіі, шэфа Смаленскай паліцыі і будучага прэзідэнта Беларускай Цэнтральнай Рады Р. Астроўскага, чые хлопцы з «Беларускай Краёвай Абароны» разам з украінцамі з дывізіі СС «Галічына» мелі да АК-оўцаў другія адносіны...

Як яшчэ адзін парадокс той дзіўнай вайны можна падаць толькі адзін факт: шэфам камунальнай гаспадаркі Менску, значыць, калегай «Вітка» Буткевіча і падначаленым Іваноўскага, быў нейкі Баляслаў Берут — потым ён будзе шэфам камуністычнай Краёвай Рады Народовай у Любліне і прэзідэнтам «народнай Польшчы». У сакавіку 1952 году В. Буткевіч будзе арыштаваны ў Эльблэнгу і вывезены ў менскае МГБ, адкуль яго выцягне дачка Барбара, спасылаючыся на Б. Берута.. Ці ж камуніст Берут таксама працаваў у Менску на разведку АК?!

Працяг будзе.

патрыятызм — сваёй нацыі

ся рускі нацыяналізм, але ня ўсё яшчэ ўсвядомілі, што хай у меншай ступені, але выкарыстоўваюцца і нацыяналізм другіх — малых нацый, іхнія прымхі і комплексы. Камунізм, асабліва пасля сьмерці Сталіна, часта заляцаўся да мясцовых нацыяналістаў: нацкоўваў адно на другога асобныя народы, часам цвельваў чый-небудзь нацыянальны гонар і такім чынам заспакойваў пільнасць людзей. Дарэчы, нават за Сталінскім часам скарыстоўвалі нацыянальны козыр. Так, апошняй вайнона пачалі моцна граць на рускім патрыятызме, маніпулюючы імёнамі Суворова, Пятра І, Кутузава і іншых дзеячоў. Летувіскі камуністычны друк таго часу, які выходзіў у Маскве, таксама ўсхваляў Альгэрда, Кэйстута і Вітаўта, абуджэннем нацыянальных пачуццяў, спрабуючы перацягнуць на свой бок у наўную частку нацыі, узмоцніць антынямецкія настроі. Натуральна, пасля вайны на ўсё гэта забыліся.

— Вашыя крытычныя адносіны да сённяшніх рэалій летувіскага жыцця бывае што выклікаюць ня зусім станоўчую рэакцыю. Так, пад час сустрэчы ў Міністэрстве культуры і адукацыі адна пані проста ў вочы запыталася: «Каму вы служыце, Томас Венцлова?»

— Я глыбока перакананы, што лепшае служэнне свайму краю — барацьба з яго правінцыялізмам, супраць нацыянальных комплексаў, штурхаючых у мінулае і перашкаджаючых будове сучаснага грамадства. Як раз тыя людзі, якія абуджаюць правінцыйныя настроі, самыя міжволі служаць сілам, варожым Летуве.

— Можна быць, некаторыя палітыкі не столькі сьвядома прапагандуюць

летувіскі правінцыялізм, колькі імкнуцца прыцягнуць на свой бок як мага больш людзей, выкарыстоўваючы дзеля гэтага састарэлыя комплексы!

— Безумоўна, палітыка — брудная справа. Сапраўды, ва ўсім свеце ў міжпартыйнай барацьбе робіцца стаўка на розныя нацыянальныя комплексы, паранайчыны зьявы, але ў краінах, у якіх дэмакратыя ўсталяваная, умеюць кантраляваць гэтыя нябясчечныя працэсы. Гэта робяць і друк, і грамадзкая думка, і добра функцыянуючая сістэма законаў. Ва ўсходняй Эўропе няма яшчэ адпрацаванага ахоўнага мэханізму, таму палітыкам няцяжка ў мэтах сваёй групоўкі, а зрэд часу з асабістых меркаванняў ствараць здані рознае нябясчечкі, падазронасць.

Акрамя таго, Летувя была правінцыйным краям нават у пэрыяд паміж вайнамі. Канешне, тады адчувалася вялікае жаданне ўключыцца ў Эўропу, і ў канцы таго пэрыяда ўжо здавалася, што праз гадоў 15—20 мы дагонім Скандынаўскія краіны ў сфэры культуры. Сітуацыя 1939—1940 гадоў разам з усімі яе комплексамі была замарожана. Правінцыялізм даваеннай Летувы зьявіўся з рэальнасцямі Савецкага Саюзу, які таксама знаходзіўся ў духоўнай правінцыі сьвету. Два мінусы ператварыліся не ў плюс, а ў падвойны мінус.

Цяпер мы зноў узгадалі старыя страхі, колішнія звадкі, крыўды, быццам і не было гэтых 50 гадоў. Але сьвет за гэты час вельмі перамяніўся, а мы ня хочам заўважаць гэтых зьменаў, сьпяшаючыся вырашаць няіснуючыя праблемы. Гэта шкодзіць адносінам з суседзьмі (...)

«Летувос рытас».

ЭМІГРАЦЫЯ

«Нямеччына мне падалася Вавілонам»

Некалі Ларысу Кравец камсамольскія лідэры за жаданне ад'ехаць ў замежжа назвалі здрадніцай. Сёння, пасля доўгага адлучэння ад Радзімы Ларыса ў час працяглай пабыўкі завітала да рэдакцыі «Пагоні».

— **Ларыса, як сталася, што Вы трапілі да Нямеччыны?**

— Ведаеце, гэта лёс. Ці, можа, памылкі юнацтва — вызначыць складана. Але сталася менавіта так, што болей за дзесяць год я жыў у Нямеччыне й, дарэчы, не шкадуу аб гэтым. Калі ж з вамі пачалася вельмі шчырая размова, то дадам, што ў 1975 годзе я выйшла замуж за маладога лейтэнанта Савецкай Арміі. Мой муж атрымаў накіраванне на службу ў горад Фрунзе. Але нешта ў нашым сумесным жыцці не ладзілася. Пасля разводу вяртацца ў Горадню да бацькоў не пажадала. Уладкавалася на працу на дывановы камбінат, атрымала інтэрнат і зажыла. На маладзёжнай вечарыне пазнаёмілася з Вальдэмарам, бацькоў якога з Паволжа ў 1942 годзе вывезлі да Кіргізіі ўпаўнаважаныя НКУС. Сяброўства з Вальдэмарам перарасло ў каханне з вяслеллем. Жыць у краіне, дзе кватэру трэба чакаць дзесяці год і атрымліваць 15 рублёў заробку, вельмі цяжка. Таму я падтрымала думку Вальдэмара аб пераездзе нашай сям'і на гістарычную Радзіму. Вёсці аповяд пра цяжкія атраманьня выязных візаў не жадаю, бо на гэтую справу зыйшло некалькі год жыцця, а колькі гэта каштавала мне з мужам здароўя — зараз ня выпічыш нічым. Адным словам, у 1981 годзе з маскоўскага аэрапорту Ш'рамецьева-2 я з мужам і з дзіцем на руках пакінула Савецкі Саюз. Думала — назаўжды, але вось сёлета пасля столькіх гадоў разлукі наведвала бацькоўскі дом. Праўда, ад сустрэчы з любымі горадам у душы зьявіўся боль.

Па-першае, прыехаўшы ў родны дом, я не застала ў ім бацьку, ён памёр у 1989 годзе. Так і не дачакаўся дачкі, не папесціўшы на руках уласных унукаў. Па-другое, мяне вельмі ўразілі перамены ў душах людзей. Некалі гэтыя ж людзі называлі мой ад'езд здрадай. Зараз яны прыходзяць да маёй маці і просяць мой адрас.

— **Дзеля чаго яны гэта робяць?**

— Усе наведвалі кватэры маіх бацькоў робяць такія заказы з нагоды пераехаць у Германію. Можа, яны

спадзяюцца пры дапамозе Вальдэмара атрымаць працу? Ня ведаю, што ім трэба. Таму пакуль што свой прыезд на бацькаўшчыну трымаю ў сакрэце, бо не жадаю глядзець на зайздросныя твары сяброў дзяцінства, адказваць на прывэнтуйныя пытанні накшталь: як жывеш, якую маеш працу, кватэру, легкавік і многае іншае. Я проста спакойна хачу пахадзіць па Горадні, ўспомніць дзіцячыя і школьныя гады.

— **Ну і якія ўяўленьні ад сустрэчы з «краінай дзяцінства»?**

— Самыя добрыя, асабліва калі я наведвала садок, у якім выхоўвалася, школу, новы парк, дзе разам з аднакласнікамі садзіла дрэвы, кусты.

— **А як Вас сустрэла гістарычная Радзіма Вальдэмара?**

— Раней я ўяўляла Нямеччыну як краіну бавэраў, імперыю піва і зусім як неэкзатычную дзяржаву. Але зышоўшы з трапу самалёту ў Дзюсальдорфе, адразу адчула, што трапіла ў нешта незвычайнае. Было ўражанне, што быццам бы мы з мужам апынуліся ў старажытным Вавілоне. Натопы людзей, якія размаўляюць зусім не па-нямецку, здаваліся мне

нечым надзвычайным і дужа агрэсіўным.

— **Што гэта, мясцовыя расісты ці якія-небудзь іншыя нацыяналістычныя групы?**

— Якія там нямецкія расісты, хоць людзей з такімі поглядамі хапае сярод немцаў. Наадварот, у Нямеччыне хапае эмігрантаў з Балканаў, Блізкага Усходу. Але больш за ўсё тут туркаў, яны працуюць на заводах, фабрыках, нават спрабуюць распачаць сваю справу. Праўда такое не заўжды ўдаецца, але многія спрабуюць.

— **Як жа распачыналі вы?**

— Нам было лепей, у Нямеччыне нас чакалі сваякі мужа й дапамога ад ураду, потым крэдыт ад мясцовага кіраўніцтва зямлі Вэстфаліа. Увогуле я вельмі ўдзячна сваякам мужа, бо яны нас паўсюдна апекавалі, давалі парады і многае іншае. А мець сваякоў на чужыне і мець добрую параду, дапамогу — гэта істотнае вырашэнне многіх праблемаў.

— **Якія праблемы найбольш турбуюць эмігранта на зямлі Гётэ?**

— Самае галоўнае — не трапіць у спісы сям'і з абмежаваным

інтэлектам — гэта, лічы, канец усім спадзеўкам на кар'еру ці на крэдыт у банку. Наўзамен — прасцейшая праца, малы заробак, і ў лепшым выпадку — дапамога ад дабрачынных арганізацый. Менавіта так і існуюць выхадцы з азіяцкага кантыненту, на рахунак дабрачыннасці й маленькія заробкі. Але ім і гэта, што з неба манна.

— **Твой муж і ты — маеце добрую працу і заробак?**

— Што тычыцца працы, то працуе толькі муж, а пра заробак немцы ня любяць разважаць, так што дазвольце не кранаць і мяне гэтай тэмай. Скажу толькі, што заробку Вальдэмара хапае, каб мець у сям'і два легкавікі, свой уласны дом і штогод адпачынаць на Гаваях.

— **Што б Вы маглі параіць тым, хто збіраецца на сталае жыццё ў замежжа, ці хоць на працяглы працу?**

— Каб добра пачуваць сябе на эміграцыі, кожны жадаючы паехаць ў замежжа павінен умець працаваць, ведаць традыцыі і культуру той краіны, у якой ён хоча знайсці для сябе другую Радзіму.

Распытваў Г. АСТРОУСКІ.

Паляшук-асілак

Усталяванне польскай акупацыйнай улады на Палесі ў значнай ступені абмежавала сацыяльныя правы праваслаўных паляшукі. Каб адчуваць сябе годна, некаторыя з іх пачалі браць каталіцызм. Але былі й такія, хто не мяняў свае веравызнанні і, набыўшы білет, ад'язджаў назаўжды за акіяна да Амерыкі.

Мікола Валюк таксама ня вытрымаў прыцяснення. Прадаўшы частку бацькоўскага маёнтка, ад'ехаў. На жаль, да Амерыкі эмігрант даехаў якраз тады, калі канчаўся сезон вярбоўкі. Большасць фірмаў, якія вярбавалі працоўную сілу на лесанарыхтоўкі й сельскагаспадарчыя працы, зачынялі свае канторы. Самастойна ж знайсці працу было вельмі цяжка. Мікола без сэнсу бадзяўся па Новым-Ёрку, здабываючы сабе на існаванне шляхам выпадковых работ ці паслуг. Начаваць прыходзілася часам нават на вуліцы. У час адной з такіх начовак, на лаве партовага сквэру яго моцна

пабілі бандыты за тое, што ён адмовіўся даць за начлег некалькі цэнтаў. Змардаванага хлопца знайшоў нацы патруль паляшукі, які адвёз небараку на пастарунак. Немалады палісман, спрабуючы высветліць паходжанне пацярпеўшага, звяртаўся на англійскай, а потым на гішпанскай мовах. Але ў адказ Мікола адмоўна матляў галавой. Палісман звярнуўся, нарэшце, да хлопца па-беларуску. Узрадаваны Мікола аж ухаліўся з месца і ў адзін момант распавёў усё пра сябе. Палісман на хвіліну задумаўся, а потым, ветла пастукаўшы па плячо Міколы, загадаў, што дапаможа ў бядзе земляку. Свайму шчасцю Мікола ня даў веры. Тады палісман патлумачыў, што яго бацькі таксама з Палесся — з Ляхавічаў. Казаў палісман і пра тое, што з Радзімы да яго трапляюць лісты сваякоў, у якіх тыя скардзяцца на цяжкае жыццё.

Напрыканцы размовы палісман напісаў невялічкую запіску і падаў яе

Міколе, загадаўшы: тут адрас майго сябра, які трымае непадалёк горада сельскагаспадарчую фэрму. Таму Міколе як вясковому жыхару гэта больш падыходзіць. Даехаў жа на фэрму можна цягніком — пэшшу ісці будзе далёка.

Прадаўшы за далар свае ялавія боты, Мікола купіў білет і басанож даехаў да патрэбнага месца.

Гаспадар, прачытаўшы запіску, аднёсся да Міколы ветла. Даведаўшыся, што Мікола з Беларусі, расказаў і пра сябе. Гаспадар паходзіў са Львоўшчыны.

Вечарам, калі гаспадыня падала на стол вячэру ў талерках, Мікола, даставіўшы з-за пояса драўляную лыжку, паспрабаваў чэрпаць ёю з талеркі. Але ў тоўстую драўляную лыжку мала што трапляла. Мікола з такой недарэчнасцю не разгубіўся, ўзяў дын выпіў з талеркі ўсю страву. Гаспадыня, убачыўшы такое, сказала мужу, што гэты хлапец аб'есяць ім косыці. Гаспадар жа ўсьміхнуўся і адказаў жонцы: маўляў, няхай сабе есць, бо гэты ж беларус здаровы, як вол, які і пацягне на працы за вала.

Мікола апраўдаў спадзеўкі гаспадара, спраўляючыся з усімі палявымі працамі без дапамогі. Часам, каб паказаць сваю сілу, Мікола на вачох гаспадароў падымаў вялізныя каменныя цы, браўшыся абераць за падрубу, на цэлы метр увышкі ўздымаў адрыву. Каб падзівіцца на асілка, на ферму прыяжджалі госьці. Падпішы, яны пачыналі спаробніцтва з Міколам. Звычайна рабілася гэта так: Мікола ставаў пасярод пакоя, а госьці спрабавалі скрануць яго з месца. Бывала й так: гаспадар прыносіў вялікія кашы, у якія садзілася па некалькі жанчын, Мікола, ўзяўшы па кашу, падымаў іх на выцягнутыя рукі.

Слава пра Міколу разнеслася далёка. Аднойчы на ферму прыехаў агент Наваёрскага цырку. Паглядзеўшы на каменне, якое лёгка ўздымаў рабочы фэрмы, агент запрапанаваў яму працу ў цырку. Гаспадар ня прырэчыў, і праз пэўны час Мікола ад'ехаў на выпрабаванні.

Наваёрскі цырк сустрэў Міколу прыхільна. Рэжысёр распрацаваў яму праграму, у якой палескаму асілку даводзілася падымаць на плячо колы ад цягніка або дужацца на арэне з медзвядзём.

Наваёрская публіка з задавальненнем прыходзіла паглядзець на асілка, асабліва ёй падабалася дужаньне чалавека з медзвядзём, дзе пасля зацятай барадзбы прайграўшую жыўёлу нярэдка даводзілася ўтаймоўваць вадой. У адной з такіх свхатак мядзвядзь драпануў свайго сапэрніка па вачох. Уратаваць зрок Міколе лекар не змаглі. Існаваць сляпым на невялікую рэнтгэн ад адміністрацыі цырку было вельмі цяжка. Жыццё сляпога й адзінота давялі палешука да адчаю. І ў 1932 годзе Мікола Валюк скончыў жыццё ў сваёй наваёрскай каморцы самагубствам.

Па аповядах аднавяскоўцаў, нататкі пра лёс палескага асілка на эміграцыі М. Валюка падрыхтаваў Г. АСТРОУСКІ.

Пакуль у міністэрстве думаюць, у Гудзевічах ужо працуюць і рыхтуюцца да міжнароднай выставы

Пакуль міністэрства культуры абмяркоўвае праграму па развіццё і захаванню народнага мастацтва, на месцах ідзе штодзённая праца па адраджэнню старажытнага народнага рамяства. Есць яшчэ і на Гарадзеншчыне куточки, дзе намаганьнямі энтузіястаў — людзей па-спраўдному ўлюблёных у родную спадчыну, нешта робіцца.

Адно з такіх месцаў добра вядома ў рэспубліцы — вёска Гудзевічы, што на Мастоўшчыне. Больш за дваццаць гадоў вучыць тут падлеткаў народнаму ткацтву Вера Ігнатаўна Балакоз. Яшчэ з пасляваенных часоў да ткацтва тут далучылі вясковых дзяўчат. У 60-я гады сытуацыя значна змянілася — фабрычныя вырабы пачалі паступова выцясняць хатнія рамяствы. Але Вера Ігнатаўна не здавалася — верыла ў сваю справу. У гуртку стварылася асяроддзе, у якім панавала павага да свайго, беларускага. Вучні пачалі вялікую перапіску з выдатнымі дзеячамі Гарадзенскага краю — літаратарамі, мастакамі, этнографамі. Пачэсным наведвальнікам, гасцям музея заўсёды ўручалі дарагі падарунак — гальштук і ці пояс з традыцыйным арнамантам.

Тры гады таму Вера Ігнатаўна вырашыла засвоіць тэхніку падвойнага ткацтва, каб потым перадаць вучням сваё ўменне. Справа гэтая аказалася даволі складаная, бо калі на Беласточчыне цэлыя вёскі шыроўцы над выпрацоўкай тэхналогіі так званых «падвойных» габлёнаў, то ў нашай вобласці адна толькі бабуля Ядзвіга Райская з Адэльска Гарадзенскага раёна не забыла як робяць такія дываны. У Гудзевічах вырашылі запрасіць не спецыяліста-тэарэтыка, а менавіта яе, каб навучыла ткаць. Праз пэўны час Вера Ігнатаўна добра ведала тэхніку выканання падвойных дываноў, галоўная чароўнасць якіх заключаецца ў тым, што выраб атрымліваецца дзвухасноўным і дзвухкамерным. Напрыклад, з аднаго боку чырвоны з чорнымі кветкамі, з другога —

чорны з чырвонымі кветкамі.

У творчасці гудзевіцкіх ткачых зьявіліся нават свае сакрэты, як у кожнай сапраўднай майстэрні. Дапамагаюць у працы В. Балакоз музычныя супрацоўнікі — Кібік Валянціна Міхайлаўна і Лявусік Ніна Уладзіміраўна, а таксама Гуртава Вольга Віктараўна. Зроблена ўжо нямала: набылі гудзевіцкія падвойныя дываны Гарадзенскай гісторыка-архіягалічнай музей, вавласны палац дзіцячай і юнацкай творчасці; да Францыі, ў горад Лімож адправілі самаробныя фартукі і посьцілкі. Зараз у Менску рыхтуецца міжнародная выстава і канфэрэнцыя пад назовам «Падвойныя дываны», у рабоце якой

прывіе ўдзел В. І. Балакоз.

Амаль што кожны дзень, калі канчаюцца заняткі ў школе, бягуць дзяўчынкі ў гурток, каб вучыцца надалей ткацтву. Як і папярэднія пакаленні вучаніц, пачынаюць яны з гальштукі і паясоў. Есць сярод іх адзін хлопчык — адзінаццацігадовы Андрэй Сівук, які захоплена пераказвае старажытныя рамяствы.

Алена ХРАМКОВА.
НА ФОТАЗДЫМКУ (злева направа): Таццяна Гучай, Ніна Лявусік, Вольга Сабірава, кіраўніца гуртка В. І. БЕЛАКОЗ, Наташа Дзямбіцкая, Валянціна Кібік, Сьвета Сівук, Таццяна Сабірава. Фатаграфаванне С. МАЛОЙКА.

БЕЛАРУСКАЕ ТЭЛЕБАЧАННЕ

КАНАЛ «ОСТАНКИНО»

КАНАЛ «РОССИЯ»

ПОЛЬША-1

ПОПЫШКА-1

БЕЛАРУСКАЕ ТЭЛЕБАЧАННЕ

КАНАЛ «ОСТАНКИНО»

КАНАЛ «РОССИЯ»

ПОЛЬША-

ПОЛЬША-1

БЕЛАРУСКАЕ ТЭЛЕБАЧАННЕ

КАНАЛ «ОСТАНКИНО»

ПОЛЬША-І

программа дня.

ПОПЫШКА-11

БЕЛАРУСКАЕ ТЭЛЕБАЧАННЕ

аб'єднання «Крок».
КАНАЛ «ОСТАНКИНО»

КАНАЛ «РОССИЯ»

ПОЛЬША-1

ПОЛЬША-1

НАД «ОСТАВШЕЮСЯ»

КАНАЛ «РОССИЯ»

ПОЛЬША-

10. Программа для

ПОЛЬША-11

пр-ва Франция.

БЕЛАРУСКАЕ ТЭЛЕБАЧАННЕ

КАНАЛ «ОСТАНКИНО»

КАНАЛ «РОССИЯ»

18.44.55. Программа «А»:

ПОЛЬША-І

ВОСКРЕСЕНИЕ

БЕЛАРУСКАЕ ТЭЛЕБАЧАННЕ

КАНАЛ «ОСТАНКИНО»

КАНАЛ «РОССИЯ»

Польша-

ПОЛЬША-I

Наименование: _____

АПОШНЯЯ СТАРОНКА

Алесь АСТРАЎЦОЎ

Опэра Апавяданьне

Ён даволі сора зайшоў у пакой...

Яе душэўны стан адпавядаў стану гэраіні — зьбяднелай і зьнямоглай гаспадыні Балотных Ялінаў, спакутавай ад начных страху і прывідаў.

З боку залі гэта выглядала няблага, тым больш што ў акторцы даволі ўдала спалучыліся нядрэны голас і збольшага прывабная зьнешнасьць. У прынцыпе дзякуючы гэтаму, а не пасьцельным справам з рэжысёрам, яна здолела прабіцца ў салісткі.

Гэта выклікала канкурэнтную нянавісьць сярод сьпявачак і недвухсэнсоўных брыдкіх заліцаньні з боку тэатральных бісэксуалаў.

Ён даволі сора зайшоў у пакой і спакойна паглядзеў на яе...

Воўка быў малады і працаваў асьвятляльнікам таму, што неяк адкараскаўся ад войска. З ранку да пачатку спектакляў ён круціўся на камароўцы, і ўсе ведалі, што ў яго за пасам пад робай тырчыць газавы «Ягуар». Гэткі прышчасьці боўдзіла, нахабны, з дошчы грубымі юнацкімі жартамі.

Воўку ніхто не чапаў з-за непакіснага аўтарытэту ягонага начальніка — сьветлавалосага прыгажунка з важкімі кулакамі, якія не пакідалі надзеі на станоўчы зыход заліцаньняў багэмным пэдалам. Між іншым, ён сам ствараў легенды пра свае «гусарскія» падзвігі сярод балетнае трупы. Опэру ён ня дужа шанаваў.

У гэты вечар Воўка сядзеў над сцэнай на «пушцы» каб «вадзіць» салістку. Яна сама бачыла, як ён уздымаўся наверх па мэталёвых драбінах.

Ён даволі сора зайшоў у пакой, спакойна паглядзеў на яе і паклаў кветкі на грымёрны столік...

Для вяскоўцаў, і ня толькі

Да нядаўняга часу ў Беларусі не існавала ніводнага незалежнага вясковага выданьня дэмакратычнага напрамку. І вось нарэшце выйшаў «нулявы» (пробны) нумэр газэты «Новая зямля», заснавальнікам якой з'яўляецца Беларускі Саюз Фэрмэраў. Выданьне плянуецца як грамадзка-палітычны штотыднёвік. У звароце да чытачоў рэдакцыя паведамляе, што будзе «адлюстроўваць рэальнае жыццё беларускай вёскі», расказваць пра фэрмэраў і абараняць іх, даваць парады, як весці гаспадарку, зарабляць пятаўні, звязаныя з палітычным жыццём рэспублікі і іншае. Разлічана газэта ў першую чаргу на вяскоўцаў, але ж і гараджане могуць знайсці шмат цікавай інфармацыі.

У пробным нумары «Новай зямлі» зьмешчаны артыкул Анастасіі Казловіч «Трохаловы беларус» скаціўся з горкі, у якім аўтар дае характарыстыку тром найбольш адметным асобам на палітычным Алімпе Беларусі: Кебічу, Пазыняку і Шушкевічу.

«Няма ў калгасе такой сілы, якая б прымусіла чалавека добра працаваць». У інтэрв'ю пад такой назвай старшыня акцыянэраў таварыства закрытага тыпу «Сьвітанак» да нядаўняга часу слаўтага аднайменнага калгасу В. К. Стараўотаў, адказваючы на пытаньні карэспандэнта газэты Антона Басучка, расказвае пра гісторыю стварэньня і дзейнасьць таварыства, пра перспэктывы беларускага фэрмэрства, гаворыць пра неадзяздольнасьць калгасаў.

Доктар эканамічных навук Васіль Яфрэменка, цяпер ужо нябожчык, у артыкуле «Я ведаю: эканамічная незалежнасьць рэальная ў бліжэйшыя гады. Пры дзеяздольным і адказным урадзе» сьцьвярджае, што Беларусь ня толькі здольна забясьпечыць насельніцтва мяса-малочнай прадукцыяй і значна зьменьшыць імпарт збожжавых культур, але і экспартаваць іх. Ён на лічбах паказвае наколькі неэквівалентным і нявыгадным для нашай краіны зьяўляецца абмэн паміж Беларуссю і Расеяй за нафту і прапануе шляхі выхаду з крызіснага становішча.

Пра дзейнасьць Беларускай аграпрамысловай таварна-фондавай біржы расказвае старшыня яе праўленьня А. Дзехцяў.

У газэце зьмешчаны таксама рэкамендацыі амэрыканскіх фэрмэраў, парады пачынаючым гаспадаркам і шмат іншай цікавай інфармацыі.

А. ДУК.

Згодна лібрэта яна павінна была кахаць вучонага-фальклярыста. Гэта быў лысаваты мужчына гадоў пад пяцьдзесят, высокі і мажны. Каб не глядзець яму ў вочы падчас любоўных арыяў, яна разглядала зашмальцаваны каўнер бутафорскага сурдугу.

Самой таксама было няўтульна ў прапахлай чужым потам жорсткай карункавай сукенцы.

У яе быў закаханы таксама і былы студэнт кіеўскага ўнівэрсітэту, які даволі шчыра артыкуляваў свае пакутніцкія сьпевы. Але яна з жалем паглядала на яго непарапачыйна вялікую галаву, потны чырвоны твар з тоўстымі вуснамі і круглявыя паловы ягоных галаў.

Добра, што яго ў другім акце павінны забіць.

Ён даволі сора зайшоў у пакой, спакойна паглядзеў на яе, паклаў кветкі на грымёрны столік і пасьміхнуўся...

Сярод рабочых сцэны пераважную большасьць складалі звычайныя алкашы. Але ўсе яны былі мужчынамі. Воўка ж быў толькі напачатку сваёй «творчай» кар'еры.

Яна сама не магла растлумачыць чаму, але гэты даўгалыгі дзяцюк выклікаў у яе пажаданьне.

Калі яна стаяла тварам да аркестравай ямы, вочы яе былі накіраваныя ня ў залю, а на рампу. Там, яна не магла гэтага бачыць, з асьляпляльнай плямай моцнага ліхтара, хаваўся Воўка.

Кожны раз, калі ён лавіў яе сваім гарачым промнем, яна адчувала прыліў крыві ўнізе жывата, і ў яе пачынаў дрыжэць голас.

З боку залі гэта выглядала няблага.

У канцы спектакля, незважаючы на натхнёныя крыкі «Брава!» і «Дзякуй!» шчырых беларусаў, якіх у гэты вечар была большая палова залі, яна з ахапай паднесеныя ёй кветкі хутка забегла за кулісы, знайшла там Воўку, які сьпешна вытыркаў электрычныя кабелі, працягнуўшы вялізны букет зьдзіўленаму хлопцу, папрасіла аднесці яго ў сваю грымёрную.

Ён даволі сора зайшоў у пакой, спакойна паглядзеў на яе, паклаў кветкі на грымёрны столік, пасьміхнуўся і павярнуўся да дзьвярэй...

Калі засталася адна, яна змыла з твару тоўсты слой гриму і расправулася.

Яна стала пасярод пакоя і паглядзеў у люстэрка. Стомлены твар, скурчаныя саскі з вялікімі карычневымі абводамі на крыху адвіслых грудзях, уцягнуты живот з кропкай пасярэдзіне, густая шчотка чорных валасоў унізе жывата, акруглыя клубы, таўставатыя ногі ў белых, з шырокай гумкай панчохах. Цела пакрылася гусінай скурай, пасінелі пазногці. Яна расчэсала валасы, легла на канапу і павярнулася тварам да ўваходу.

Ён даволі сора зайшоў у пакой, спакойна паглядзеў на яе, паклаў кветкі на грымёрны столік, пасьміхнуўся, павярнуўся да дзьвярэй і зачыніў замк.

ВІЛЬНЯ.

Фатаграфаваньне А. УЛАДАСЕВІЧ.

Што вам падкажа Поўня?

8—14 лістапада

ПАНЫДЗЕЛАК. Поўня ў Паньне. Ужывайце больш настойў з траў. Дыета і галаданьне. Добра займацца працай на зямлі. Нядрэнна пойдучы справы ў бізнэсе. У людзей трываецца добры настрой, усе ветлівыя. Сустрэчы з сябрамі прынясуць радасьць.

АЎТОРАК. Дзень удалы для паездак і выпрабаваньняў. Вянера ў Скарпіёне падые ініцыятыву, мужчын пацягне на подзьвігі і любоўныя прыгоды. Не няруйцеся і кантралюйце свае эмоцыі. ЦЯЛЕЦ атрымае грошы і добрыя весткі. ПАННА можа правесці вечар з сябрамі. СКАРПІЕН пазнаёміцца з мілай асобай.

СЭРАДА. Па Поўне дзень ня вельмі ўдалы: важных спраў не пачынайце. Спрыяе тым, хто з павагай ставіцца да закону. Поўня ў Шалях спрыяе гармоніі ды здароўю. Старайцеся не нэрвавацца і не ілгач, бо гэтым самым сабе нашкодзіце. Рабіце маскі для твару. Піце адвар з адстойных траваў.

ЧАЦЬВЕР. Дзень спрыяльны для самых розных пачынаньняў. Удалы для падарожжаў і любой працы. РЫБАМ і СКАРПІЕНАМ трэба звярнуць увагу на інтуіцыю. Не сядзіце ў хаце, рабіце свае справы з энэргіяй і рашучасьцю, калі нешта не атрымалася, звярніцеся за дапамогай да сяброў — не адмовяць.

ПЯТНІЦА. Пашанцуе ў бізнэсе, на будоўлі, у гандлі. Можна падпісваць кантракты, дакумэнты грашовага характару. Поўня ў Скарпіёне, аказвае

ўплыў на палавыя органы. Нельга рабіць гінэкалагічныя апэрацыі. Добра будзе зрабіць масаж кравіной. Увечары магчыма раздражненьне і няўпэўненасьць у жанчын і дзяўчат. Не раім выяжджаць у дарогу. ЦЯЛЬЦУ неабходна звярнуць увагу на здароўе.

СУБОТА. Дзень вельмі напружаны — крытычны дзень Поўні. У нядзелю новая Поўня, таму карысна зьнізіць актыўнасьць. Лепш не нэрвавацца: справы як ідуць, так няхай і ідуць. Не выяжджайце ў дарогу. Адкладзіце сустрэчы і не падпісвайце дамоваў: вынікі будуць сумнымі. Не ўжывайце алкаголь і лекаў наркатычнага тыпу. Сыцеражыцеся траўмай і аварыяй.

НЯДЗЕЛЯ. Першы дзень Поўні. Лепш заняцца планаваньнем далейшых спраў на перспэктыву. Аднак можна і пачаць нешта новае. Зьвярніце увагу на здароўе, думайце аб добрым.

Падрыхтаваў
Аляксандр КАНДРАШОЎ.

«Адпачынак» з градусамі

Яшчэ нядаўна гарадзенскі пиваварны завод выпускаў пераважна безалкагольныя, танізуючыя напоі. На жаль, гэтая добрая традыцыя пачала мяняцца. На вытворчых лініях заводу пачаў стале прадукта вацца моцны «Адпачынак». Днямі тут распачалі дадаткова распрацоўваць тэхналогіі іншых моцных напояў — лікёраў «Вішанька», «Клубнічны», «Фісташкавы».

Г. У.

Soothing remedy
alcohol free for face

PRESTIGE

Безалкагольное средство
для ухода за кожей лица
«Престиж»

ALL ENTERPRISE Ltd. U.S.A.
«Синтез», г. Брест, 1993 г.
1.2.3.4.5.6.7.8.9.10.11.12

Дадумаліся!

Аж ажнуў ад нечаканасьці гарадзенец Сяржук Шагун, калі пажадаў у парфумэрным аддзеле цэнтральнага ўнівэрмагу Горадні набыць сабе ласьён «Прэстыж» сумеснага амэрыканска-беларускага прадпрыемства «Сінтэз» г. Берасьце. Замест рэкламы на этыкетцы красаваўся надпіс «Безалкагольное средство для ухода за кожей лица».

На зьдзіўленьне пакупніка пах шыкоўнага ласьёну сапраўды нагадваў пах вядомага моцнага напоя «Амарэта».

Г. У.

ГАЗЭТА «ПАГОНЯ» —

штотыдзень у вашай хаце!

Падпісны індэкс 63124

Кошт на месяц — 210 рублёў,

на квартал — 630 рублёў.

«ПАГОНЯ»

Рэдактар С. АСТРАЎЦОЎ

Заснавальнік: культурна-асьветніцкі
фонд «Бацькаўшчына»

Адрас рэдакцыі: 230023, г. Горадня, вул. Дамініканская, 1.
Тэлефоны: 45-29-96, 45-41-83.
Газэта выдаецца штотыдзень па пятніцах.
Індэкс 63124. Ліцэнзія № 465.
Фотанабор, афэсэты друк.
Гарадзенская вабласная ўзбуйненая друкарня: 230003, г. Горадня, вул. Паліграфістаў, 4.

Падпісана да друку 4.11.93 г.

Тыраж 3951 паасобнік.

Зак. 4763